

EVA LI

Vodič za buntovnice

ZABAVNA BIBLIOTEKA
KNJIGA BR. 126
VODIČ ZA BUNTOVNICE
PROBISVETI, KNJIGA TREĆA

Naslov originala
EVA LEIGH
A ROUGE'S RULES FOR SEDUCTION
LAST CHANCE SCOUNDRELS, BOOK THREE

Copyright © 2023 by Ami Silber
HarperCollins Publishers. All rights reserved.

Za srpsko izdanje © Mladinska knjiga Beograd, 2024.

Izdaje MLADINSKA KNJIGA Beograd, 2024.
Za izdavača RADOŠ JOVANOVIĆ
Urednik MAJA KESER
Prevod TATJANA MIKU LAZAREVIĆ
Lektura MARINA BAGI
Dizajn korice i grafička priprema MAJA KESER
Štampa MARGO-ART, BEOGRAD
Tiraž 1.500
ISBN 978-86-7928-472-3
www.mladinska.rs

Sva prava su zaštićena. Nijedan deo ove knjige ne sme se reprodukovati ili prenositi u bilo kojem obliku, ni na koji način, elektronski ili mehanički, uključujući fotokopiranje, snimanje ili pohranjivanje u bazu podataka, bez odobrenja izdavača.

ROMAN IZ SERIJALA PROBISVETI

EVA LI

*Vodič za
buntovnice*

Mladinska knjiga
BEOGRAD

*Postoji razlog zbog kog je
sve što napišem posvećeno Zaku.
On je uvek bio i uvek će biti moj heroj.*

Zahvalnice

Pa, dragi čitaoci, prošli smo svašta zajedno. Kako koračamo kroz život, postaje sve teže i teže da nastavimo da verujemo u srećne krajeve. Ali mi ipak verujemo. Grčevito se držimo nade, ne samo za sebe već i za ljude oko nas, prijatelje, porodice, zajednice.

Prvo i prvo, želim da se zahvalim vama, čitaocima, što se iznova i iznova vraćate svetu mašte. Ako su vam moji romani pružili samo malo utehe u svetu haosa i nesigurnosti, onda sam uspela u onome što sam želela da postignem. Nadam se da ćemo, svi mi, postati snažniji i stvoriti bolji svet.

Hvala Nikol Fišer, čiji su me komentari proveli kroz pet stadijuma tugovanja, ali su uvek kao posledicu imali bolju knjigu. Hvala Medlin Blejni, koja se bavila detaljima, hvala herojima za promocije, a to su: Norin Našid, Amanda Lara i Di-Džej Desmajter. Hvala i čitavom Ejvon timu na predanom radu. Posebno hvala umetničkom sektoru Ejvona, koji mi je napravio najlepše korice na svetu.

Hvala i svim prijateljima na savetima i podršci, od kojih su samo neki Džoana Šup, Džen Deluka, Džeki Barbosa, Lenora Bel, Kej-Bi Alan, Robin Bredford, Marti Nelson,

Loren Dejn, Viktorija Dal, Rouz Lerner, Sulejka Snajder, Lorelaj Braun, Tesa Der, Anais Čartšenko, Kerolajn Linden (s kojom ću uvek razmenjivati kolače), Eko Molina, Erin Polaro, Adrijana Herera, Sara Meklin, Kristin Rouz El, Dajana Kvinsi, Nikola Dejvidson, Sijera Simon, Ket Sebastijan, Olivija Vejt i Megan Frempton.

Jedno veliko hvala svim lektorima i bloggerima na podršci i trudu u deljenju mojih knjiga. Zaista vas cenim.

Imala sam četiri godine kad me je moja mama Dženis naučila da čitam. Bila je to knjiga Arnolda Lobela *Skakavac na putu*, i ona mi je otvorila vrata ka čitavom svetu knjiga, što je moja majka svesrdno podržavala. Ubrzo sam i sama počela da pišem priče. Mnogo, mnogo godina kasnije, nakon što sam završila dva fakulteta i pokušavala da objavljam roman, mama i ja smo bile u prodavnici starih knjiga, što je jedno od mojih omiljenih mesta, i gledala sam neke istorijske knjige koje su mi trebale za istraživanje. Ona mi ih je kupila i rekla „Verujem u tebe“, i uvek je i nastavila da veruje u mene (čak i kad je rekla da je pročitala moje knjige „*žmurečki*“). Mama, hvala ti na podršci. Nikad nećeš prestati da mi nedostaješ.

Poglavlje 1

Škotska, Unutrašnji Hebridi, 1819.

„Jebeni plemići“, promumla Dominik Kilburn kad se čamac zaljuljao pod njegovim stopalima.

Čistom snagom volje, a i uz pomoć svojih poprilično mišićavih butina, nekako je uspeo da ne upadne naglavačke u nemirnu vodu, ali bio je blizu. Da nije bio takav tvrdo-glavi gad i da nije dozvolio moru da ga se dočepa, sigurno bi upao. A to bi bio problem. Jer nije umeo da pliva. Ljudi poput njega, rođeni u bedi, retko su znali da plivaju.

„Šta ti je moj stalež *ovog puta* zgrešio?“, pitao je Fin Rensom, koji je stajao čvrsto na nogama.

„Ovo prokleta more je grozno skoro kao flaša džina u retklifskim krčmama“, odbrusi Dom svom prijatelju.

„Ti kad si na talasima, postaneš uznemiren isto kao i more“, primeti Fin. „Počinje da ti se čuje stari akcenat u glasu.“

„Proklet da si i ti i tvoje kockarske moći zapažanja.“ Ali nije mogao to da sakrije. „Svi ti časovi dikcije koje mi je tata plać'o nestaju u trenu kad sam uznemiren. Ne mož' Retklif iz mene.“

„Simpatično je“, reče njegov prijatelj.

Dom frknu. „Ne misli baš puno tvoji’ tako. A ti, drugi erlov sin, imaš glas nežan i uglađen k’o kajmak na vr’ flaše mleka.“

Ni Fin nije često pokazivao emocije, čak ni kad je sedeo u čamcu od šest metara koji se bacakao preko škotskih voda. Bilo je taman toliko mesta da stanu Dom, Fin, Finova žena Tabita, njihov prtljag i čovek koji je upravljao čamcem, a koji se, za razliku od njih, ponašao i kretao kao da je rođen u tom istom čamcu.

„Miran si k’o da deliš karte“, reče Dom.

„More je takvo i ja tu ne mogu ništa“, reče Fin blago. „Pa što onda ne bih sebi dozvolio da uživam? I zašto stojiš na sredini čamca? Dođi do ivice da uživaš u pogledu.“

„Nigde ja ne idem.“ Dom se ukopao tu gde je i bio, na malom uzvišenju na sredini čamca. „Ostaću što dalje mogu i od te ivice i od smrti u vodi. *Nema šanse* da umrem tako što ću dozvoliti da me udavi škotska voda.“

Pre nego što je vidim. Ako već njegov bedni život u ovom okrutnom svetu i treba da se završi, želeo je da umre gledajući u Vilino lice. Pa neka i viče na njega, neka ga naziva svim pogrđnim imenima koje zna, njemu bi bilo dosta samo da je još jednom pogleda. Možda neće umreti srećan, ali umreće zadovoljan time što je ona živa i što ima šanse da pronađe sreću.

Nije video Vilu niti joj čuo glas skoro godinu dana. Još od noći pre onog groznog prolećnog dana. Dom ju je ostavio pred oltarom, a pomogli su mu Fin i njegov brat Kiran, što je bilo loše samo po sebi, ali još gore je bilo to što su oni Vilina braća.

„Ne shvatam zašto si ljut na moj stalež“, reče Fin mirno. „Iako je tačno da britanska aristokratija drži nesrazmernu količinu moći, ne možeš da nas kriviš za vremenske prilike i za to što je more nemirno.“

„Da, ali isti taj *tvoj* stalež je došao na sjajnu ideju da organizuje ovu glupavu zabavu u ovoj zabiti na nekom

malecnom škotskom ostrvu“, odbrusi Dom, držeći se čvrsto, jer se baš u tom trenutku čamac izdigao na talasu i tresnuo o vodu. „Umesto da lepo odemo u jednu od mnogih palata na selu koje su platili tuđi krv i znoj.“

„Oliver Longbridž je rekao da je njegov ostrvski zamak idealan za kućnu zabavu“, istaknu Fin. Nije ni trepnuo kad ga je morska voda zapljusnula preko lica. Samo se mirno obrisao maramicom. „Na toj zabavi neće biti dosadnih pravila uglednog društva, pošto smo tako daleko. Naposljetku“, dodao je, pre nego što je Dom ponovo uspeo nešto da kaže, „sam si odlučio da dođeš. Niko ti nije pretio“.

„Nije, samo ste mi ti i tvoj prokleti brat isprali mozak ubeđivanjem“, reče Dom. Onda je promenio glas tako da zvuči izrazito pompezno i rekao: „Ah, molimo te, Dome, prisustvuj zabavi. Biće sasvim prijatno malo se skloniti od londonske gužve, obećavamo ti da ćeš se sjajno provesti, zaista“.

Fin se nasmejao. „Bože, ako Kiran i ja stvarno tako zvučimo, imaš moju dozvolu da me odmah baciš u more.“

„To bi značilo da moram da se pomerim odavde“, odgovori Dom, „i da rizikujem *svoj* život kako bih tebe lišio tvog“.

U Domovom glasu nije bilo gorčine. Još od kad se njegov otac obogatio pre skoro dvanaest godina izdavanjem lučkih skladišta, jedina uteha koju je Dom imao bilo je prijateljstvo sa braćom Rensom, dok je pokušavao da se navikne na izdajnički svet engleske elite. Dom bi zapravo pre sam skočio u vodu nego što bi povredio svoje najbolje prijatelje.

„Mislim da vidim ostrvo“, rekla je Tabita Rensom uzbuđeno.

Prišla je da stane do svog muža, a Finova ruka se iste sekunde našla oko njenog struka. Taj gest bio je u isto vreme zaštitnički i pun ljubavi, baš kao i izraz na njegovom licu. Iako je on bio čovek koji retko pokazuje svoja osećanja ili misli, sve te barijere nestajale su u Tabitinoj blizini.

Doduše, i ozbiljna Tabita izgledala je jednako očarano kad god je bila u prisustvu muža.

Domu se srce steglo. Nije on zamerao Finu na sreći, ali je samo još jače osećao šta je izgubio i šta više nikada neće imati.

Sad kad su se i Fin i Kiran oženili, Dom je ostao da sam baulja Londonom po mraku. A uzevši u obzir i grozno raspoloženje koje ga je držalo još od kada je ostavio Vilu, to je značilo da je Dom uglavnom jutra dočekivao tako što se vukao kući posle iscrpljujućeg treninga boksa ili traženja utehe na dnu krigele.

Ni on sam nije znao da li ga je glava tih jutara bolela od udaraca ili ogromnih količina alkohola. Ali te dve stvari su uspele da ga nakratko odvrte od činjenice da je ostao bez Vile, da je nikad više neće imati i da će ostatak svog jadnog života provesti sa grizom savesti.

Mada... I to što su mu boks i piće odvrćali pažnju bilo je kratkotrajno. U poslednje vreme nije bilo ni dovoljno protivnika ni piva da ga spreče da potone u sram i bes.

I samo zato je i prihvatio ovaj poziv braće Rensom da dođe na privatnu zabavu Olivera Longbridža na ostrvu. Jer je sve bilo bolje od njegovog trenutnog načina života. Tu možda nema ringa, ali bar pića ima u neograničenim količinama. Možda čak uspe i da zaspri u novom krevetu, jer sam bog zna da nije spavao odavno.

„Pa baš i izgleda kao pomalo divlje mesto usred vetrometine“, primeti Fin dok se čamac približavao obali. Obratio se Tabiti: „Kao da je iskočio iz jednog od naših gotskih romana, ljubavi“.

„Hoćeš li me uhoditi dok u spavaćici budem bauljala kroz mračne hodnike sa svećom?“, začikavala ga je.

Finov pogled je postao mračan. „Jedva čekam da te uhvatim.“

Dom se trudio da ne skreće pogled s ostrva koje je svake sekunde postajalo sve veće kako ne bi zurio u bliskost između

Fina i Tabite. Već je mogao da vidi obrise Longbridžove kuće. Plažu su uokvirivale stenovite litice, a na jednoj od njih stajala je trospatnica od kamena sa špicastim krovovima, pa čak i sa tornjem. Iza te velike kuće prostirali su se divlji predeli koji bi na proleće zadobili izgled zelenog pliša, a drveće, iako ga nije bilo mnogo, ulepšavalo je prizor.

„Ostrvo je prelepo“, reče Tabita gledajući preko vode. „Slažeš li se, Dome?“

„Valjda. Kiran je taj koji je pesnik i verovatno bi mogao da našvrlja neke metafore i ukrasne epitete.“ Ali kao neko ko je prvih osamnaest godina proveo u siromaštvu retklifskih dokova, Dom je bio jednostavno uznemiren širinom prostora, kao da nije imao gde da se sakrije, niti kako da se bori.

On je bio gradski momak i taj osećaj u stomaku imao je zbog nepoznatog okruženja. Nije to bio nikakav predosećaj.

Domova majka je bila moderna žena, razumnih shvatanja. Ipak, u sebi je nosila mrvicu sujeverja svojih velških predaka. Uvek je pazila da ne sruši ptičja gnezda, i nije dozvoljavala da se u kuću unese glog. Možda je nešto od toga prešlo i na Doma, te je i on sad bio pomalo sujeveren. Nije mogao da se oslobodi osećaja da nešto pretilo iz daljine. Nešto što nije kamena palata na litici usamljenog ostrva.

Za bogataše, takvo mesto je bilo romantično, ali za radničku klasu bilo je preterano, teško za održavanje, pomalo zastrašujuće i, sve u svemu, jedno veliko sranje.

Jedina dobra stvar u vezi s ovim mestom je što je bilo dovoljno daleko od svega što je moglo da ga podseti na Vilu. Jer, svaki kutak Londona odisao je njome. Parkovi gde su šetali. Čajdžinice. Muzeji. Gde god su parovi iz visokog društva odlazili, zapravo, a pošto je ona ćerka jednog erla, i njih dvoje su posećivali takva mesta.

Grad kao da je bio zaposednut njenim duhom. Uprkos tome što je otišla u Evropu nakon njihovog propalog venčanja.

Ali sad se vratila u Englesku. Vratila se u London. Dao je sve od sebe da je izbegava, što je značilo da se danju krio u kući, a noću odlazio samo u sumnjive krajeve grada. Bio je zatočenik sopstvene krivice. I stoga je ovo daleko ostrvo delovalo kao najbolja opcija gde bi mogao da se skloni, makar samo na dve nedelje.

„Da li je zabava već počela?“, pitao je Dom dok je čamac škripeći prilazio obali.

„Longbridž je još pre nedelju dana otvorio svoja vrata gostima, za koje sam čuo da su jedna divlja, neobuzdana gomila“, reče Fin uz osmeh.

„Pod *neobuzdana*“, odvrati Dom, „hoćeš da kažeš da je kuća prepuna kurvi, i muških i ženskih“.

„To ti je to“, odgovori Fin.

Dom je očekivao da će ga tako nešto malo oraspoložiti. Bio je daleko od ogovaranja, kritike i užasnog moralisanja visokog društva, a sasvim sigurno će biti i mnogo slobodnog upadanja u krevete. Ali od pomisli da deli krevet s nekim pripala mu je muka. S bilo kim ko nije bio ona. A pošto se to zasigurno nikad neće desiti, moraće što pre da se pomiri s činjenicom da će provesti dve nedelje slušajući druge ljude kako se jebu u sobama do njegove.

Možda će čak dobiti sobu do Kirana i Selest. Kiran se oženio Domovom mlađom sestrom prethodne godine, a iz njihovih vrelih pogleda i dodira svako je mogao da zaključi da su ludo zaljubljeni. A poslednja stvar koju je Dom želeo da čuje je stenjanje rođene sestre. Radije će otići da spava u pustari, vresištu, ili kako god da su ovdašnji ljudi nazivali zemljanu podlogu.

Kiran i Selest su stigli tri dana ranije, pa se Dom nadao da su već izbacili većinu energije iz sebe za slučaj da dobije sobu do njihove.

Ali bacivši pogled ka Finu i Tabiti, koji su se sad strasno grlili nasred čamca, nije ni sam poverovao u to. Kao momci, braća Rensom su bili ozloglašeni, a sad kad su se obojica

oženili iz ljubavi, bili su gori nego ikad i večito su mazili svoje supruge i šaputali im neke stvari od kojih su obe žene crvenele. Od toga se Domu povraćalo.

Okrenuo se ka čoveku koji je upravljao čamcem. Imao je ogromnu bradu i štrikanu kapu.

„Da li i Vi živite na ostrvu?“, upitao ga je.

„Ja živim tamo gde ste se ukrcali, u Obanu“, odgovori čovek tvrđim škotskim naglaskom. „Tamo je moja kuća. Po potrebi dođem do gos'n Longbridža, ali vratiću se kući čim Vas istovarim.“

„Dakle, svakog dana ćete dolaziti“, pretpostavio je Dom. Čovek mu se bezubo iscerio. „Skoro smo stigli.“

To nije bio odgovor. Nervoza se Domu popela po vratu. Hteo je od čoveka da zatraži da okrene čamac, ali to bi bila ludost. Ionako su već danima putovali po groznim cestama do luke, a sad su već sate proveli u tom nesrećnom čamcu. Kad bi se okrenuo i otišao, ispao bi najveći magarac, a nije imao nikakvog dokaza da će se nešto loše zaista desiti, pa je odlučio da nastavi i da se natera da uživa u proklesoj zabavi. Dobro, možda ne baš da *uživa*, ali da je *istrpi*. Kao što je uspeo da istrpi i sve ostalo u proteklih godinu dana.

Čamac je napokon došao do malog doka na obali. Par slugu u livrejama je već čekalo, verovatno videvši čamac iz daljine. Čamdžija je privezao čamac i pomogao Finu da siđe, koji je onda isto tako pomogao Tabiti. Dom je odbio pomoć.

„Posle osamnaest godina po brodovima i u luci“, reče on grubo, „valjda znam da siđem sam“. Još od kad je prohodao, Dom je bio lučki radnik. Cenili su ga zbog veličine i snage. Na dokovima. Kad je došao do balskih dvorana, to što je bio građen kao stena postalo je predmet ismevanja i prezira.

Nek idu dođavola, rekao je tada sebi, a to mu je narednih deset godina postao i ostao životni moto.